Περί του «Συμφώνου Ελεύθερης Συμβίωσης» (Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Απριλίου, 2008

Το πρόσφατο «Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης» δημιούργησε φαίνεται διχασμό στην Ελληνική Ιεραρχία, ενώ, ταπεινά φρονούμε, θάπρεπε να φέρει αρραγή ενότητα στο συνοδικό σώμα. Εφθασαν οι δημοσιογράφοι να μιλούν για διχασμό του εκκλησιαστικού σώματος, για προοδευτικούς ιεράρχες και καθυστερημένους, το θέμα είναι λίαν σοβαρό.

Κατ' αρχάς κανείς κανένα ποτέ δεν μπορεί να εκβιάσει να πιστεύει, να εκκλησιάζεται, να συμμετέχει συνειδητά στα μυστήρια της Εκκλησίας. Ολοι γνωρίζουμε την ελευθερία των ηθών, τον πανσεξουαλισμό, την επικρατούσα ασυδοσία. Γνωρίζουμε επίσης καλά τα αποτελέσματα αυτής της ξέφρενης και ασυλλόγιστης ζωής. Ο καθένας είναι άξιος των πράξεών του. Το κάθε πρόσωπο είναι σεβαστό. Δεν μπορούμε, όμως, το ασύδοτο να πούμε σοβαρό, το αμαρτωλό αγαθό, το ανίερο όσιο, το άτιμο τίμιο. Δεν μπορούμε να νομιμοποιούμε το παράνομο. Να μετονομάζουμε το άνομο σε νόμιμο. Ο συμβολαιογράφος να χρίζεται ιερεύς, ο δήμαρχος αρχιερεύς. Νωρίς ο Μέγας Αντώνιος είπε, πως θα έλθει μία εποχή, που οι παράλογοι θα λέγουν τους λογικούς παράλογους και το αντίθετο. Μήπως είναι αυτή η εποχή μας;

Το λεγόμενο «Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης» ελαχιστοποιεί την ανάληψη της όποιας ευθύνης των συμβιούντων. Ετσι επιβραβεύεται κατά κάποιο τρόπο ο ατομισμός, ο εγωισμός και η ανευθυνότητα. Στο εκκλησιαστικό μυστήριο του γάμου ο ίδιος ο Χριστός τοποθετείται ανάμεσα στο ανδρόγυνο, το οποίο ευλογεί για μία μόνιμη συμβίωση, συζυγία, αλληλοκατανόηση, αλληλοπεριχώρηση, αλληλοσεβασμό και αλληλοβοήθεια. Η Εκκλησία δεν είναι αυστηρή από ιδιοτροπία και παραξενιά, αλλά από μεγάλη αγάπη. Η διδασκαλία της η ευαγγελική και η ερμηνευτική αγιοπατερική είναι εντελώς ξεκάθαρη. Ο ίδιος ο Χριστός λέγει πως, αν ο άνθρωπος δει πονηρά κάποιο πρόσωπο, ήδη έχει μοιχεύσει, έχει αμαρτήσει. Ο λόγος του Ευαγγελίου του Χριστού είναι διαχρονικός, σαφής και ακέραιος. Μοντέρνοι θεολογούντες, ρασοφόροι ή μη, ελεγχόμενοι από τραγικούς διχασμούς και εσωτερικά κενά, θεωρούν αθεολλόγητους, όσους ξεκάθαρα χαρακτηρίζουν την αμαρτία με το όνομά της. Φθάνουν να λέγουν ότι μόνο η επί χρήμασι αμαρτία θεωρείται πορνεία. Αναιρούν το Ευαγγέλιο, ερμηνεύουν κατά το δοκούν την Παράδοση της Εκκλησίας. Ειρωνεύονται τις θέσεις της Εκκλησίας για τις προγαμιαίες σχέσεις.
Ουδέποτε ουδείς μίλησε για αποκεφαλισμό των αμαρτωλών. Ολοι είμεθα αμαρτωλοί.

Ο ιερός Χρυσόστομος ωραία λέει: Πρόσεξε μήπως κτυπώντας την αμαρτία κτυπήσεις και τον αμαρτωλό. Ολοι οι αμαρτωλοί είναι συμπαθείς. Προς όλους υπάρχει η μετάνοια. Δεν μπορούμε όμως και δεν επιτρέπεται να χαϊδεύουμε τα πάθη των ανθρώπων, να τα παραβλέπουμε σκόπιμα, να τα θεωρούμε και ηρωικές πράξεις, να τα δικαιολογούμε και επαινούμε. Καμία νομοθετική πράξη δεν μπορεί το αμαρτωλό να το παρουσιάσει, επιτρεπτό, θεάρεστο και ανένοχο. Η νομιμοποίηση των εκτρώσεων δεν έκανε τις ψυχές των γυναικών εκείνων, που προβαίνουν σε φόνο, λευκές.

Είναι ανάγκη να μιλήσουμε με πόνο και αγάπη για τη σώζουσα και λυτρωτική αλήθεια. Μη φοβόμαστε τις λέξεις αλλά τις πράξεις. Δεν θα βοηθήσουμε τον κόσμο με το να μη του λέμε όλη την αλήθεια. Η Εκκλησία δεν προβαίνει σ' εκπτώσεις. Δεν μπορεί να παρεκκλίνει της Αγίας Γραφής και των Ιερών Κανόνων. Δεν οικονομούνται όλα και δεν μπορεί η οικονομία να γίνει κανόνας, γιατί πάντοτε αποτελεί εξαίρεση. Η Εκκλησία δεν απειλεί, δεν τρομοκρατεί, δεν κραυγάζει, δεν άγχεται, δεν αστυνομεύει. Η Εκκλησία προσκαλεί, προτείνει, εμπνέει, νουθετεί, προφυλάσσει, συγχωρεί και λυτρώνει και σώζει τους μετανοούντες. Οσοι ζητούν έπαινο για την αμαρτία τους και καυχώνται γι’ αυτή, έχουν σοβαρό πρόβλημα, πάσχουν από υπερηφάνεια. Είναι αδιανόητο άνθρωποι της Εκκλησίας να επευλογούν ανίερες σχέσεις.
Ο γάμος για την Ορθόδοξη Εκκλησία είναι στίβος, αγώνας, συναγωνισμός προς τη θέωση. Η ασκητική της αγάπης, η αρετή της εγκράτειας, η ανιδιοτέλεια, η ειλικρίνεια, η υπομονή, η ανεκτικότητα, η θυσιαστική προσφορά και η ταπείνωση κοσμούν τον τίμιο γάμο.
Μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία για θέματα τόσο σοβαρά δεν υπάρχουν υποκειμενικές απόψεις, ιδέες και ερμηνείες. Ο κόσμος μπορεί να πορεύεται ελεύθερα, όπου θέλει. Η Εκκλησία παρακολουθεί, συμπονά, κατανοεί, αλλά δεν μπορεί να παρασυρθεί από την παρασυρμένη πλειοψηφία. Θα επιμένει να διασώζει την αλήθεια και μέσα από ελάχιστες κάποτε μειοψηφίες.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 4/4/2008)

ΣΧΕΤΙΚΟ ΑΡΘΡΟ: "Εκκλησία και Σύμφωνο Συμβίωσης" **του μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου, Ιεροθέου**